

SE SNĚHURKOU KOLEM SVĚTA / ALTEGO II

Advent v Mexiku

Sněhurka a Altego II
spolu na kotvě

Na konci loňského roku se dvě české lodě setkaly v Mexiku. Přinášíme pohled z paluby Sněhurky i Altega, protože se jejich cesty na krátko spojily a každý z autorů nabízí trochu jiný pohled.

Cabo San Lucas

19. listopadu odpoledne opět podplouvám most Golden Gate v San Francisku a opouštím jedno z nejkánsnějších měst v USA a současně se i loučím s touto velikou zemí. Pluji podél pobřeží na jih do Mexika a po třech dnech zakotvím v přístavu města Ensenada. Posun na jih je samozřejmě znát na počasí, takže konečně si mohu po roce a půl opět obléci šortky a tričko. Když při silnějším severním větru je i tady chladněji. Přihlášení na celnici je poměrně jednoduché pouze se musí obejít tři kanceláře sousedící v jedné budově kapitanátu.

Po delší době jsem konečně opět v latinské zemi, mohu mluvit svojí oblíbenou španělštinou.

nou a hlavně se těším na místní pestrou stravu a již nikdy nechci jíst hamburgery. Na tržnici jsou malé restaurace, kde si dám krevety na česneku a tato lahůdka stojí 200 Kč. Ko-
nečně tedy nemusím moc vybírat jídla podle pravého sloupečku s cenou. I zde platí jakési omezení pro covid, ale vše je otevřené a vše funguje. V obchodech jsou vyžadované roušky I když se to dodržuje pouze v těch větších. Po odpolední procházce kolonádou dojdou až do sousední mariny, kde kotví Altego s Jirkou Denkem. Ten se zde neplánovaně několik dnů zdržel, takže se opět setkáváme na moři. Jirka vyplouval z Kodiaku až koncem září, ale přímou a rychlou plavbou mě předhonal. Nyní máme oba stejný plán, takže poplujeme společně na jih do Cortézova moře.

Vítr je nyní při pobřeží spíše žádný, takže se snažíme zachytit trochu větru a hodně musíme motorovat. Zajímavá kotviště jsou vždy po jedno nebo dvou dnech plavby. V zátocce Puerto Magdalena se v absolutním bezvětří vyvážíme na společnou kotvu a je příjemné vidět dvě české plachetnice typu Reinke pohromadě v Mexiku. Odpoledne si uděláme společný výlet na kopec nad vesnicí odkud je krásný výhled na zátoku. Při západu slunce pak posedíme u piva v jediné místní restauraci. Ve vesnici žije pouze 80 obyvatel, většinou rybářů a ti žijí opravdu skromě. Okolní krajina je velmi suchá, skoro pouštní, takže všude přítomný prach se při každém závanu větru pro-

Pobřeží Cortézova moře

hání každým domkem. Po dalších 150 NM plavby doplujeme společně na mys Capo San Lucas, což je nejjihnější mys poloostrova. Je to oblíbené turistické místo s krásnou pláží a plně hotelů. Jenže turistů je zde asi 20% oproti normálu, takže ceny služeb jsou poměrně přijatelné a každý obchodník se předhání o svého zákazníka. Pouze mariny jsou zde drahé jako v USA a jednodenní stání za 100 USD je opravdu moc. Však jsou také plně amerických lodí, protože pro jejich majitele je zde v celém

kalifornském zálivu nádherný jachtařský revír ať pro plachetnice nebo pro motorové lodě na sportovní rybolov. Naštěstí se zde nechá slušně kotvit před pláží, takže mě to nemusí trápit. Jirka s Altegem ještě ve stejný den odpoledne odplová, protože musí dodržovat termín pro posádku, ale já zde zůstanu čtyři dny a čekám na příznivou změnu větru. Mohu tak dobře poznat toto krásné město, kde malecon – nábreží kolem mariny tvoří turistické restaurace a obchody, ale o pár bloků stranou je typické mexické městečko s polovičními cenami a službami. Je příjemné, že kurs mexického pesu a české koruny je skoro 1:1, takže ani nemusím nic přepočítávat.

Potom pokračuji v plavbě s krátkou zastávkou u města San José a to již pluji směrem na sever do Cortézova moře. V krásné zátocce Balandra se opět setkám s Altegem, které má již novou posádku a opět strávíme příjemný den, obzvláště při společném šnorchlování mezi lachtany na nedalekém útesu. Další den se naše směry plavby opět rozdělí, protože já pluji do blízkého města La Paz a Jirka již pokračuje na sever. La Paz je největší město oblasti a je zde mnoho marín. Všechny jsou ale opět velmi drahé. Doplním zásoby ze supermarketu a hlavně si druhý den dopřeji výlet na plavání s velrybím žralokem. Poprvé se mě to podařilo v roce 2014 na východní karibské části Mexika v Cancunu. Nyní tedy podruhé v životě zažívám obrovský soulad s mořskou přírodou a plavu s těmito obry. I když žraloci zde jsou

Isla San Benito

Bahia Algodones

ještě mladí cca 20 let a délky asi 6 metrů. Rovněž je docela problém jim stačit, protože neustále plavou při hledání planktonu a připadám si jako v plaveckém bazénu na olympiádě. Přesto si to užívám a po 2 hodinách ve vodě jsem z tohoto maratonu opravdu unaven, ale i šťasten za krásný zážitek i pořízené fotografie.

Ještě dnes odpoledne vypluji z La Paz k blízkému ostrovu Espiritu Santo na noční kotvení. Ostrov má tolik krásných zátok, že jež není možné všechny letos prozkoumat, takže to odkládám na příští rok a ráno pokračuji k dalšímu útesu Los Islotes, kde žije další početná kolonie lachtanů. Opět mohu pozorovat krásné přírodní divadlo a plavající lachtany, kteří podplouvají pod lodí a zvědavě si mě prohlížíjí. Další zastávkou je zátoka San Francisco a ta je pro mě zatím asi nejkrásnější co jsem zde viděl. Výšlap na okolní skálu mě dovolí nádherný výhled na zátoku s křišťálovou vodou i azurové okolní moře. Na noc ještě přepluji do zátoky u rybářské vesnice Evaristo a zde opět mohu vidět skromný život rybářů. V malinkém krámku se prodávají opravdu jen základní potraviny a potřeby. Další den pokračuji opět plavbou na sever v bezvětřném oknu, protože většinou zde fouká 2-3 dny severní vítr a potom je 1-2 dny bezvětří, které je potřeba využít pro plavbu na motor.

Na ostrově Carmen v zátoce Salina si zašnorchluji nad vrakem lodě, která odvážela vytěženou sůl z dnes již opuštěné továrny. Její ruiny dnes jenom vzdáleně připomínají její slávu a velikost solných bazénů. Další dva dny opět přichází silný severní vítr 30 kn, takže zůstanu schován pod vysokým pobřežím ostrova a potom pokračuji do zátoky Escondido. Ta bývala dokonalým přírodním kotvištěm, jenže dnes je zde vybudovaná luxusní marina a v zá-

toce jsou mooringové bóje s cenou 1 USD za stopu délky lodě. Takový luxus si dopřeji pouze na jednu noc pro silný vítr a hlavně pro návštěvu blízkého města Loreto. V dalším větrném okně postupuji dál na sever a objevuji mnoho krásných zátok. Ve městě Santa Rosalia je konečně levná marina a hlavně není zde jiné kotviště. Zůstanu zde tři dny při čekání na příznivý vítr. Prohlédnu si toto krásné místo a pak si již užiji poslední přeplavbu 90 NM na boční

Zvědavý lachtan

vítr přes Cortézovo moře do města Guaymas. Zde je opravdu levná marina se suchým dokem. 26. prosince vytáhnou Sněhurku na břeh, provedu nutný servis a jsem připraven odletět do Čech. 28. 12. přistanu v Praze a vrátím se do naprosto bláznivého světa. V Mexiku také mají problém s covidem, ale absolutně tam nemají takové nesmyslné zákazy a nařízení jako u nás.

V roce 2020 jsem opožděně vyplul z Kodiaku na Aljašce a jsem moc rád, že jsem ve zkráceném režimu doplul do Mexika, což bylo 4100 mil. Nyní jsem připraven na jaře pokračovat dál a objevovat svět a doufám, že bude brzy lepší než byl v roce 2020.

Text a foto Miroslav Račan
www.snehurka-yacht.cz

Zleva Hanička, Tonička, Adéla Fialová, Jiří Denk, a Miroslav Račan

Čelisti velryby

Altego II

Když jsem dostala nabídku, abychom se spolu s dcerou Toničkou připojily k Jiřímu Denkovi a jeho dceři Haničce na měsíční plavbu kolem mexického poloostrova Baja California a Cortézovým mořem, dlouho jsem neváhala. Ostatně Tonička stejně kvůli covidu měla školu pouze online a oceány, které zrovna v přírodopise probírali, se stejně nejlépe naučí přímo v terénu. A tak jsme 20. listopadu odletěly do mexické metropole Mexico City a přes město Tijuana pokračovaly do Ensenady. Tam po plavbě z Aljašky Jirka zanechal svoji loď Altego II, 52stopou hliníkovou dvoukýlovku Reinke 16m, která se na následující měsíc stala našim domovem. Čekání na posádku jsme využili k úklidu lodi, koupání a prohlídce města. Po příjezdu posádky, která s námi měla strávit

následující dva týdny, jsme byli vysláni do obchodu. Asi poprvé v životě jsem nakupovala pro čtyři dospělé a dvě děti na čtrnáct dní bez možnosti obstarat si potraviny po cestě. Seznam čítal položky jako 50 jogurtů, 60 vajec, 120 litrů vody, 100 piv, a to všechno se pak na lodi muselo někam uložit.

Neumíte španělsky? Nevadí

Po pěti dnech na souši jsme konečně 25. listopadu vyrazili na naši plavbu, jejímž cílem mělo být město La Paz a následně Cortézovo moře. Po téměř dvou dnech nonstop plavby, většinou na motor s průměrnou rychlostí šest uzlů, jsme spatřili ostrov Isla San Benito, kde jsme se roz-

hodli zakotvit a trochu porozhlédnout. Byl to malý ostrov obydlený výhradně místními rybáři, kteří, když jsme dorazili, trvali na tom, že nás provedou. Nikdo z nás neovládal španělštinu, což ovšem rybářům nijak nebránilo v tom, aby nám poskytli kompletní výklad. Co celou dobu říkali, vědí ovšem jen oni. Ostrov nás nadchnul svojí syrovostí, flórou tvořenou téměř výhradně kaktusy, faunou a také úžasným příbojem, který se třástil o ostré hrany skal. Rybáři nás vzali na místa, kde žily poměrně velké kolonie ry-poušů severních, tuleňů a lachtanů. Pro dospělé i děti to byl úžasný zážitek. Díky obchodu s místními jsme navíc náš jogurtovo-vajíčkový jídelníček obohatili o famózní čerstvé ryby, které jsme vyměnili za pár plechovek piva.

Opustili jsme ostrov a vydali se na další, tentokrát třídní nonstop plavbu. Termín příplutí do La Paz byl pevně dán odletem první a příletem druhé posádky a vzdálenost asi 700 NM mezi Ensenadou a La Paz nás nutila držet se jasněho itineráře. 30. listopadu jsme zakotvili u Puerto Magdalena, další malé rybářské vesničky, tentokrát ale obydlené celými rodinami. Naše dcery se na pláži hned seznámily s místními dětmi. Jazyková bariéra jim nijak nevadila, společně sbíraly mušle a nakonec místním daly na oplátku nějaké pastelky, omalovánky a čokoládu. Na loď si děvčata nakonec dovezla dva plné kbelíky muší. Do Čech ale měla dovoleno odvézt jen omezené množství, následující dny byly tedy ve znamení třídění, vyměňování, prošení o výjimky a následného házení muší zpět do moře.

Isla del Carmen

V Puerto Magdalena se k nám také připojil Jirkův kamarád, mořeplavec Miro Račan se svou lodí Sněhurkou, kterého jsme potkali už v Ensenadě. Společně jsme si udělali výlet „ke křížku“ na vrcholu místního kopce a na pivo do hospody. Česká pártý v Mexiku pak pokračovala na Jirkově lodi, ke které byla Sněhurka vyvázaná. Tlačil nás ale čas, a tak jsme bez ohledu na společenskou únavu obou posádek museli za rozbřesku vyplout a pokračovat dále v plavbě. Naším cílem bylo Cabo San Lucas, jedna z top pěti turistických destinací v Mexiku. Místní skalní útvar El Arco (Oblouk) najdete právem na všech mexických propagačních materiálech. Úžasné na jachtingu je, že podobná místa poznáváte z úplně jiného úhlu a v odlišné atmosféře. Zatímco Altego pomalu klouzalo vodou, otevřela se nám tato úžasná scenérie. Obloha i moře měly téměř stejnou barvu a v plném slunci se nám zjevil celý skalní útvar i se slavným obloukem. S otevřenou pusou jsme sledovali tu nádheru a pozorovali lodě, jež vozily i to málo turistů, kteří se teď v oblasti nacházeli, přímo ke skalám. A byli jsme rádi, že tam nejsme s nimi, že tento výhled a okamžik byl jen a jen náš a nemuseli jsme ho s nikým sdílet.

Kotvili jsme kousek od pláže poseté luxusními, ale poloprázdnými hotely, a zatímco část posádky vyrazila do města, s děvčaty jsme jeli na pláž, kde jsme, na začátku prosince, dováděli ve vlnách a stavěli hrady z písku.

Sami v bouři

Na noc jsme opět vyrazili dál, tentokrát směrem k městu San José del Cabo. Zde jsme se po sedmi nocích strávených většinou plavbou nebo na kotvě vyvázali v marině. Druhý den následovala procházka městečka s tím, že večer musíme vyplout do La Paz. Kapitán ale po kontrole předpovědi počasí narychlo změnil plány. Na humra k obědu se tak nešlo, museli jsme urychleně vyplout. Předpověď hlásila vítr 23 uzlů proti a dvoumetrové vlny, což může výrazně ovlivnit délku plavby. Času tedy nebylo nazbyt. Posádka se navíc rozhodla, že se zde od nás odpojí a do La Paz pojedou autem. Na nejnáročnější část celé plavby jsme tedy s Jirkou zůstali sami.

Ve dvou dospělých a dvou dětech jsme opustili bezpečí mariny v San José a vydali se opět na otevřené moře. To nás podle očekávání přivítalo vysokými vlnami a silným protivětrém. Jeli jsme na oba motory, abychom si jakž takž udrželi rychlost, která i tak občas klesla pod čtyři uzly. Střídali jsme se s Jirkou na hlídce, ale i když jsem ji neměla, nemohla jsem spát. Když je vlna krátká (a to většinou je), loď ji vyjede a než ji stihne zase sjet, narazí do té následující. Znělo to, jako bychom plnou vahou padali na beton. Věřila jsem ale konstrukci lodě, a tak mě to nijak nestresovalo. A děvčata? Spala jako miminka. Abychom si odpočinuli i my dospělí, zakotvili jsme v zátocě se strašidelným názvem Bahia Muertos (Zátoka mrtvých), ale žádní mrtví nás naštěstí nenavštívili. Živo bylo naopak díky dětem na lodi více, než je unaveným námořníkům milé.

Na Mikuláše jsme konečně zakotvili v La Paz. Druhý den dorazila nová posádka a také jsme se setkali s Peterem a jeho manželem Tomem ze Sailing Bohemia. Peter s Tomem strávili mnoho času v Cortézově moři, a tak nám dali spoustu cenných tipů na úžasná místa. Jen to vypadalo, že nám dva týdny stačit nebudou.

Plavání se žraloky

Jedním z důvodů, proč si Jirka Cortézovo moře vybral, byla možnost plavat s velrybími žraloky, kteří se v těchto místech hojně zdržují. Ačkoliv spadají druhově mezi žraloky, živí se pouze planktonem a nejsou tedy nebezpeční. Dospělý jedinec může měřit až 13 metrů, my plavali s mláďaty, jejichž délka se pohybuje kolem pěti metrů. Oblast u La Paz je jejich oblíbeným loviš-

Žralok velrybí

těm, protože je bohatá na potravu a najíst se zde dosyta nevyžaduje velké úsilí. Místní organizace si jsou vědomy výjimečnosti této oblasti, a tak pečlivě hlídají pohyb lodí, jejich rychlost i množství turistů ve vodě. Dostat se mezi žraloky na plachetnici a bez průvodce tedy nelze. Najali jsme si proto jednu místní firmu, dostali od nich potřebné vybavení a vyrazili.

Nejprve to vypadalo, že se vrátíme s nepořízenou, ale najednou jsme žraloka zahlédli. Obrovské tělo s bílými puntíky a rozevřenou tlamou, do které by se na šířku vešlo jedno celé dítě. A o pár metrů dál další. Průvodce vydal příkaz a první část skupiny naskákala do vody. Dostali jsme všeho všudy jedinou instrukci - nelézt žralokovi před tlamu. Ne, že by nás snad spolkl, ale prostě se kvůli nám nezastaví. A asi nikdo nestojí o to být vcucnut a následně, snad - vyplivnut žralokem. Jirka skočil do vody s Haničkou a ocitl se žralokovi přímo před tlamou, alespoň z našeho pohledu to tak vypadalo. Vše ale skončilo dobře, stihli uhnout.

Zvědaví lachtani

Následující den jsme opustili La Paz a v noci jsme zakotvili poblíž Roca Lobos, skály, kterou, jak nám svěřil Peter, obývají lachtani. Cestovní kanceláře sem vozí turisty, aby si s nimi zaplavali, ale my jsme vstali brzy ráno a stihli jsme to ještě před nimi. Skála byla obsypaná spícími lachtany. Někteří leželi na souši, někteří ve vodě, z níž jim koukaly jen ploutve a čumák. Naše přítomnost je nijak nevzrušovala, nakonec se ale pár jedinců probudilo a rozhodlo se prohlédnout si vetřelce. Nebyla jsem si jista, kdo pozoroval koho.

Následující dny byly ve znamení kotvení v úžasných zátokách s tyrkysovou vodou, bělostným pískem a vyprahlými kopci (Bahia Balandra, El Empachado, Ensenada Grande). Koupali jsme se, pořáдали výlety do hor a většínou jsme byli úplně sami.

Opět díky Peterovi jsme objevili úžasné místo, skálu Los Islotos obehnanou korálovými útesy se spoustou barevných rybek a hlavně další skupinou lachtanů. Ti obývali jak skálu, tak místní jeskyni. Překonali jsme prvotní ostych a plavali na návštěvu. Uvnitř jeskyně, na skalních výstupcích, odpočívali lachtani, vyvalovali se na nich a občas otevřeli jedno oko, aby se podívali, co tam děláme. Jinak se ze svého klidu nenechali vytrhnout. Najednou jsme s dcerou obě vykřikly - za krkem máme lach-

Zátoka San Francisco

tana! Ne nehrajeme si my s lachtany, ale oni s námi. Snad jako omluvu, že nás vylekal, předvedl nám tento odvážlivec svoje koucky. Vždy plaval přímo proti nám, těsně před našimi obličejí udělal přemet, odplaval a za chvíli byl zase u nás. Když jsme se pak ptali děvčat, jaký byl největší zážitek z Mexika, odpověděly, že právě lachtani.

Mně se hluboko do podvědomí zapsala zátoka Salinas na ostrově Isla del Carmen, a to svojí zvláštní atmosférou. Na ostrově kdysi fungovala velká továrna na sůl, kterou, pravděpodobně zničil hurikán. Fabrika tu pořád stojí v takovém stavu, v jakém ji její obyvatelé kdysi opustili. Rozbořené domy, kde jsou ještě hrníčky v políčkách, ordinace místního lékaře, kancelář odborů, vysokozdvížené vozíky, z jejichž středu vyrůstají kaktusy. Zapadalo slunce, moře omývalo zbytky vraku lodě a mně jímala zvláštní úzkost a pocit zmaru.

Margarity na rozloučenou

Dvanáctého prosince jsme připluli do mariny Puerto Escondido, vyvázali jsme se na bóji a užívali si výdobytků civilizace, jako je teplá sprcha, drink margarita nebo vynikající steak. Následující den jsme opustili východní část Cortézova moře a přepluli do města Guaymas

ve státě Sonora, který se prý řadí mezi ty méně bezpečné v Mexiku. Ostatně jeden americký pár jachtařů, které jsem potkala v Ensenadě a kteří v Cortézově moři strávili dva roky, mi celou západní část až po město Mazatlán ve státě Sinaloa důrazně nedoporučili. Guaymas je každopádně už úplně jiné Mexiko než turistické Los Cabos. Alespoň zde má člověk pocit autentičnosti, v ohrožení života jsem si tu ale nepřipadala. Místní správce mariny nám pouze radil, abychom nechodili do jedné konkrétní oblasti a vrátili se na loď do osmé hodiny večerní, což jsme stejně museli, protože kvůli epidemii koronaviru všechny obchody i restaurace v osm zavírají.

Druhý den jsme vypluli na náš poslední výlet, do zátoky Algodones poblíž San Carlos. V místním plážovém baru jsme si dali ceviche (nakládanou syrovou rybu s citronovou šťávou, rajčaty a koriandrem), margarity (spoustu margarit!), pozorovali nádherné barevné divadlo, jak slunce zapadá nad pláží a nad naší lodí a loučili se s Mexikem. Jirka další den zanechal loď v marině Fonatur Guaymas a na rozdíl od nás ostatních měl to štěstí, že věděl, že se sem brzy vrátí.

Text a Foto Adéla Fialová